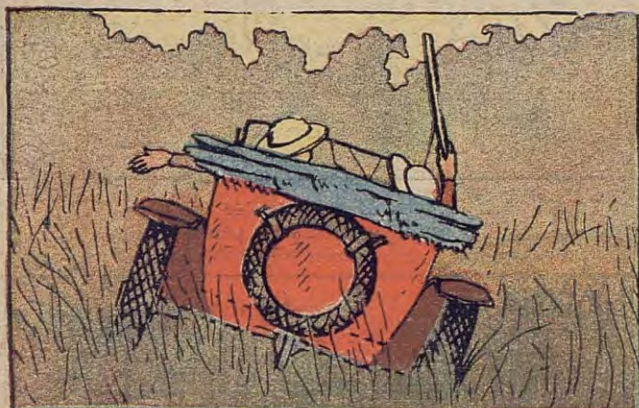

WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

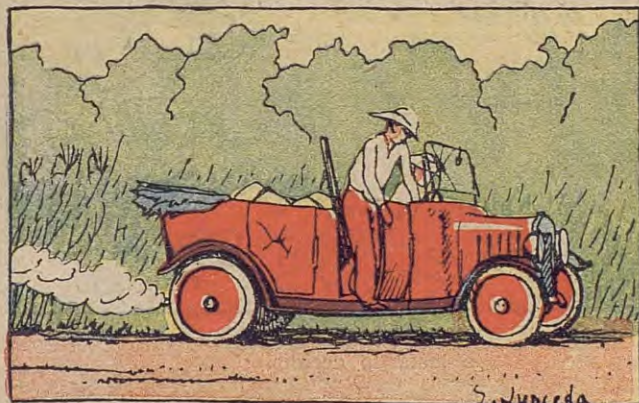
Un déu modern

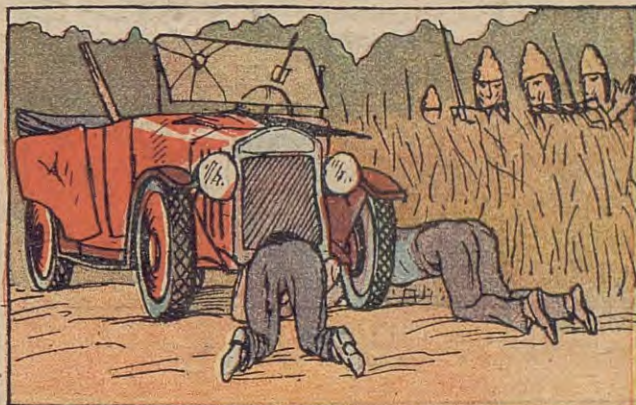
Dos aventurers, en un auto quelcom desballestat, s'endinsen en les selves desconegudes de l'interior de Bolívia, per a guanyar, no sé quina juguesca.

Precisament aquelles selves són habitades pels ferotges indis Aramacos que s'han alarmat en veure un auto per primer cop i dubten d'engegar-li sagetes emmetzinades.

Quan es decideixen a provar-ho per veure quin efecte li feien, té una pana i es detura de sobte.

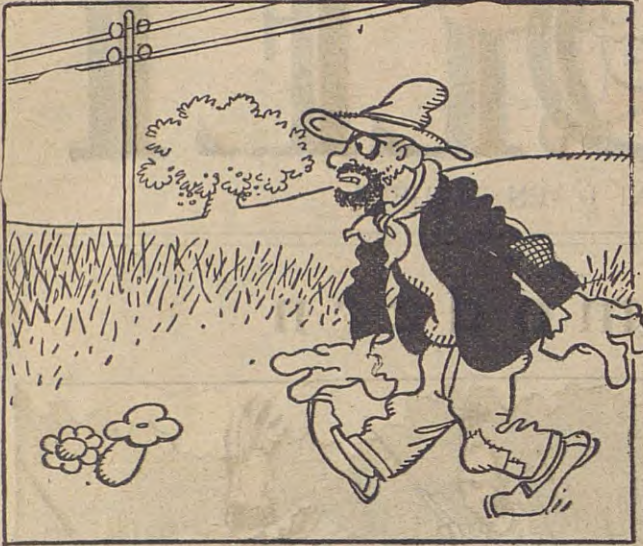
I els indis, astorats, veuen que els dos blancs baixen i es prosternen als peus de l'estrany ésser que ha quedat immòbil.

Fins que, encalmada la ira de la que deu ésser, sens dubte, poderosa divinitat, gràcies a l'adoració dels seus dos servents, els blancs es decideix a donar mostra del

seu poder, fent uns horribles espetecs. I els indis, corpesos i temorenes, se li llencen també als peus... vull dir, a les rodes.

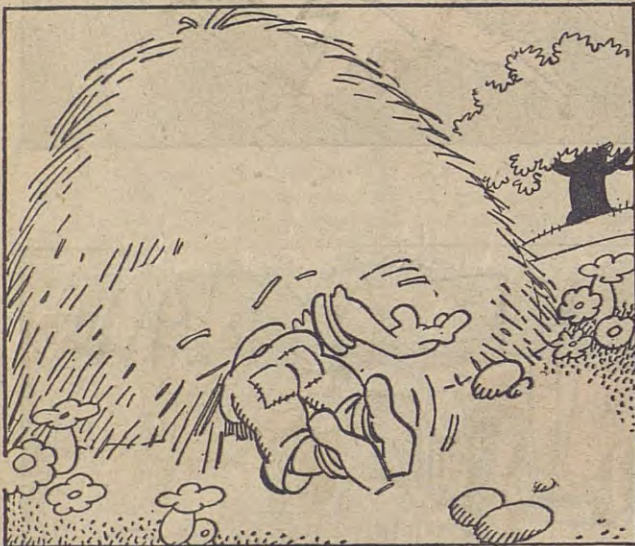
Un pacificador bestial

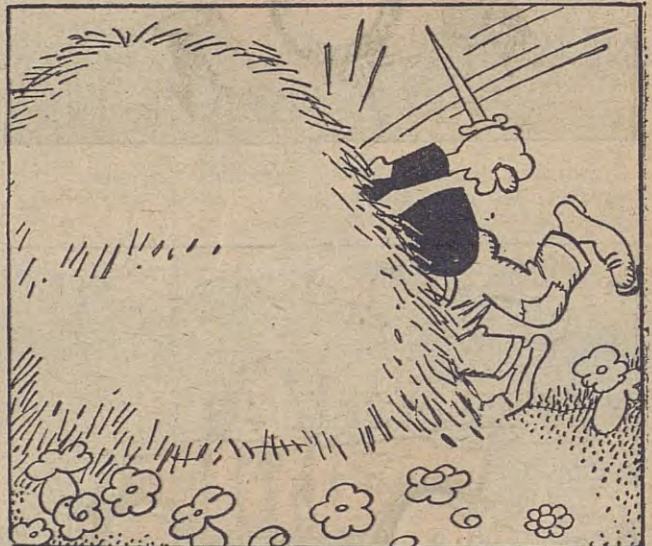
Un boig se'n fuig de l'Hospici decidit a fê estropici.

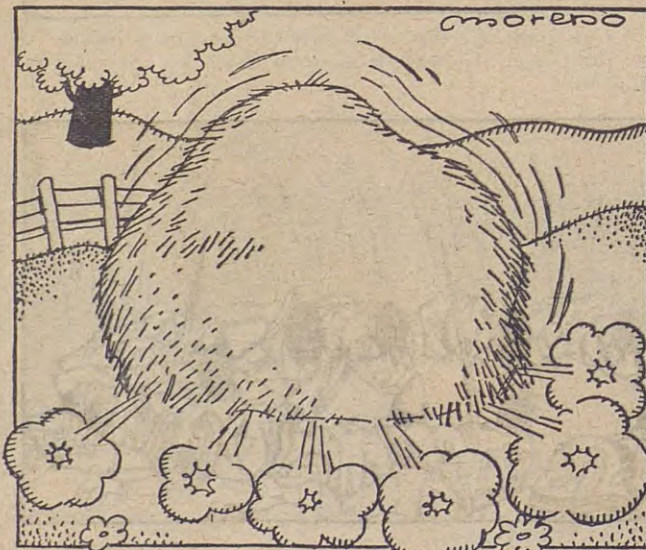
L'hereu Defora que el veu emprèn una cursa a peu.

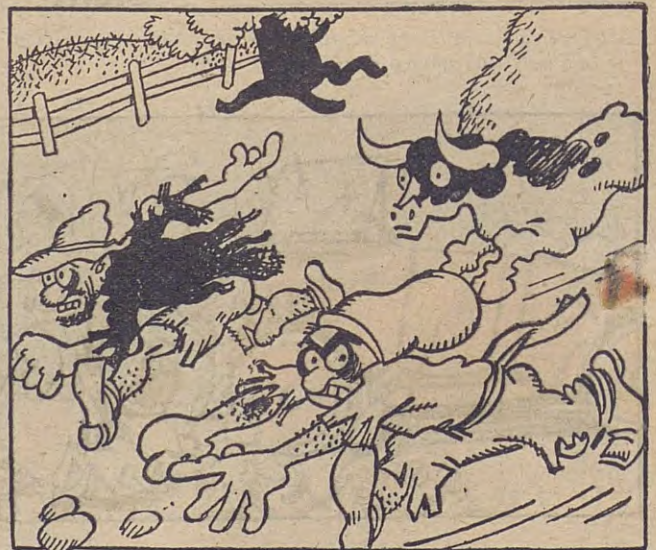
Es tanta la por que té que es fica sota el paller.

El boig a dins l'ha seguit a matar-lo decidit.

Però hi ha sota la palla algú que els dóna batalla.

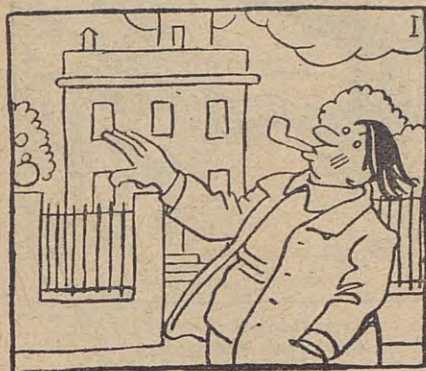

Era un molt ferotge brau que empaitant-los posa pau.

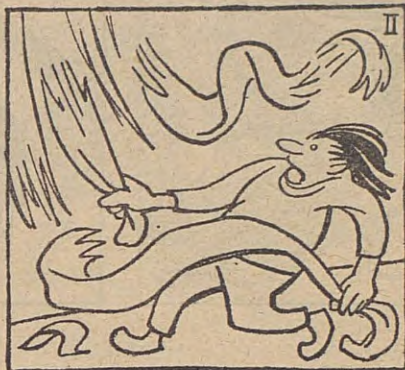
Decorat modern

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

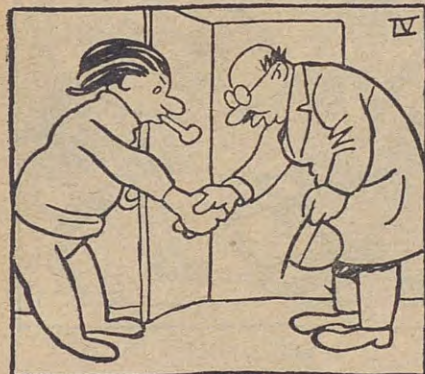
I
Un pintor modernitzat
una torre s'ha comprat.

II
L'empaperat arrencà
i ara la vol decorar.

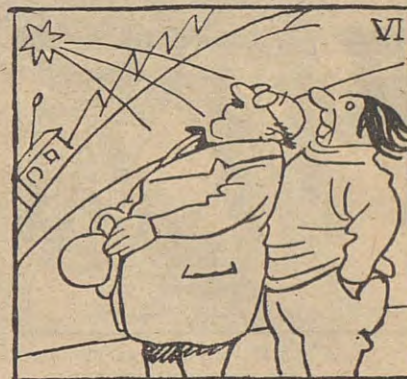
III
Pinta a totes les parets
frescos que donen calfreds.

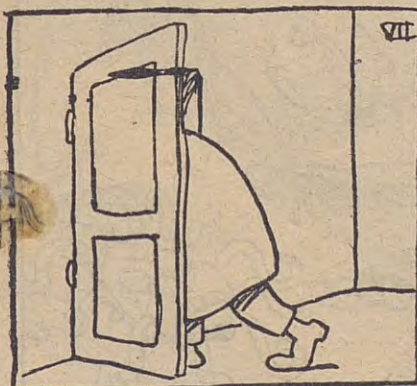
IV
Un crític ha convidat
perquè vegi el resultat.

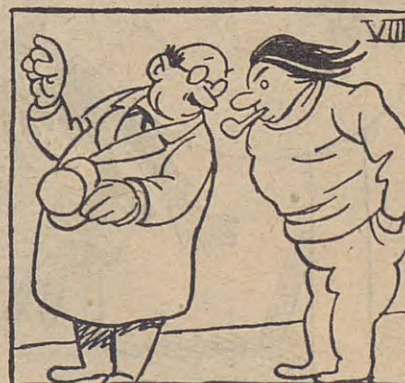
V
—Tot ho vaig emblanquinar
i al damunt hi vaig pintar.

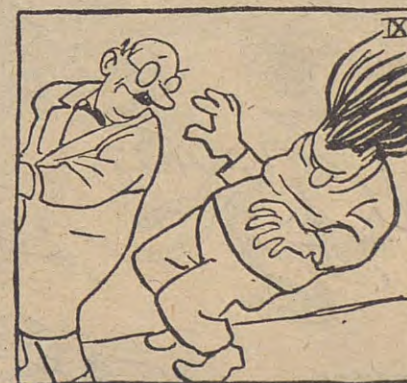
VI
El crític s'ho mira tot
i per ara no diu mot.

VII
Veu la cuina, el rebedor,
l'estudi i el menjador.

VIII
I per fi diu molt seriós:
—Jo hauria fet, a ser vós,

IX
primer tot això pintar
i després emblanquinar.

Un pop artificial

El pintor Cosma Formatge està pintant a una platja.

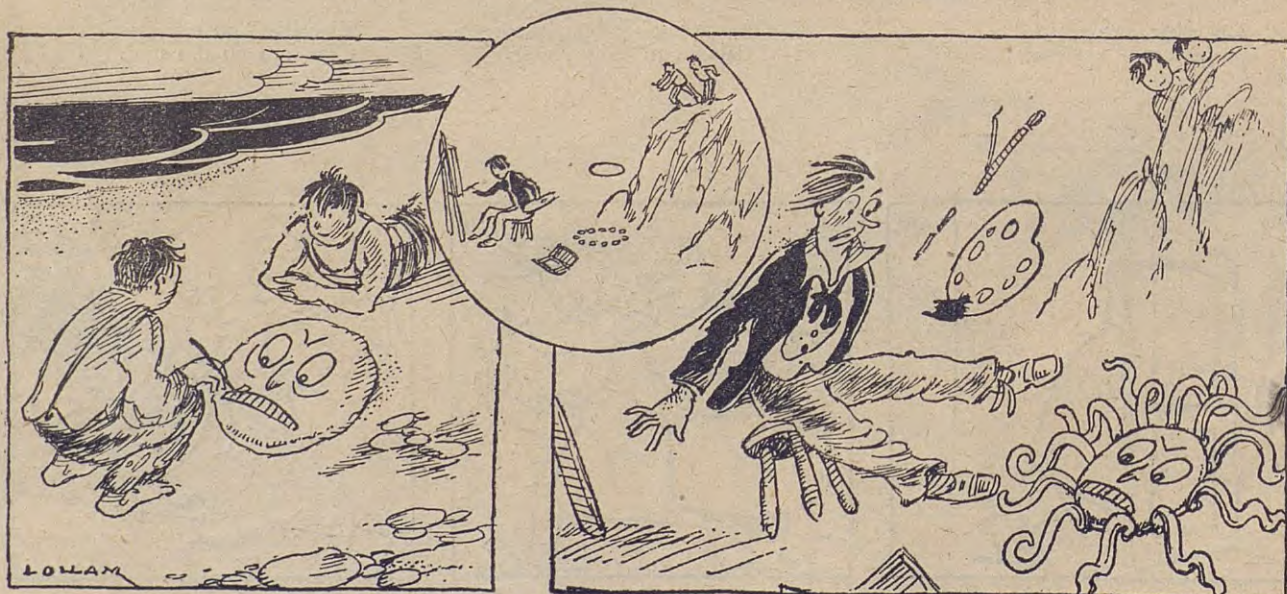
S'hi acosten en Pau i en Piu i els allunya amb gènit viu.

Volen venjar-se al moment d'un home tan violent.

Fan amb els tubs de pintura una rodona figura.

Una gran pedra han pintat que a ells mateixos ha espantat.

La deixeu caure amb finura a sobre els tubs de pintura.

I el truc es va convertir en un gran monstre marí.

Un remei eficaç

Un senyor de les colònies generós recompensava els bons serveis d'un negret amb una pesseta en plata.

El negret tenia un vici: tot a la boca es posava. Igual va fé amb la moneda i sens voler va empassar-se-la.

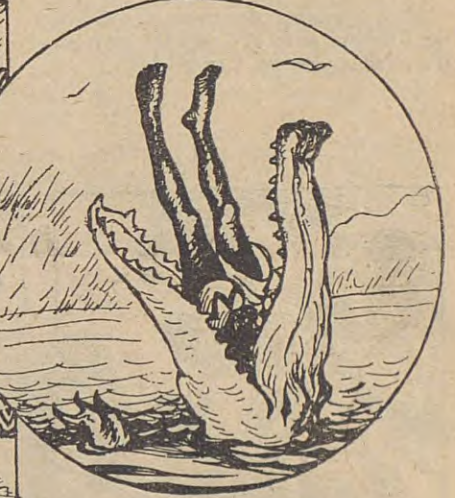

La mare que ho va saber va dir-li tota alarmada: «Vés a buscà un vomitiu a la propra farmàcia.»

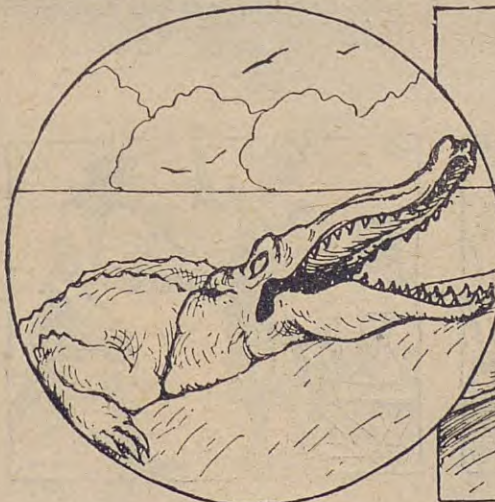

Era savi de debò el qui aquesta regentava i en venia un de molt bo d'irresistible eficàcia.

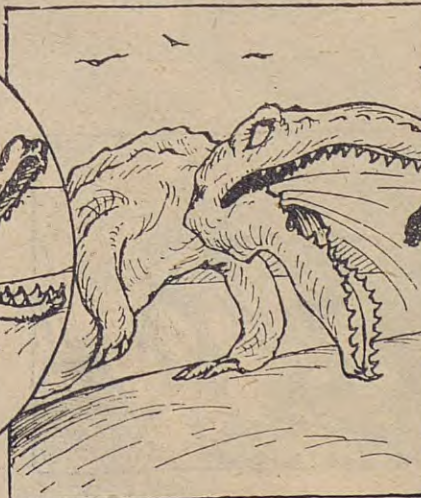
Allà no és pas com aquí que aquestes coses van cares: per cinc cèntims solament t'omplen una carabassa.

Aquell dia, el pobre negre tenia la mala «rauxa»: Se l'empassà un cocodril un momentet que badava.

Però no amollà el remei i va sè això que el salvava. Perquè en la gran confusió que hi va haver dintre la panxa,

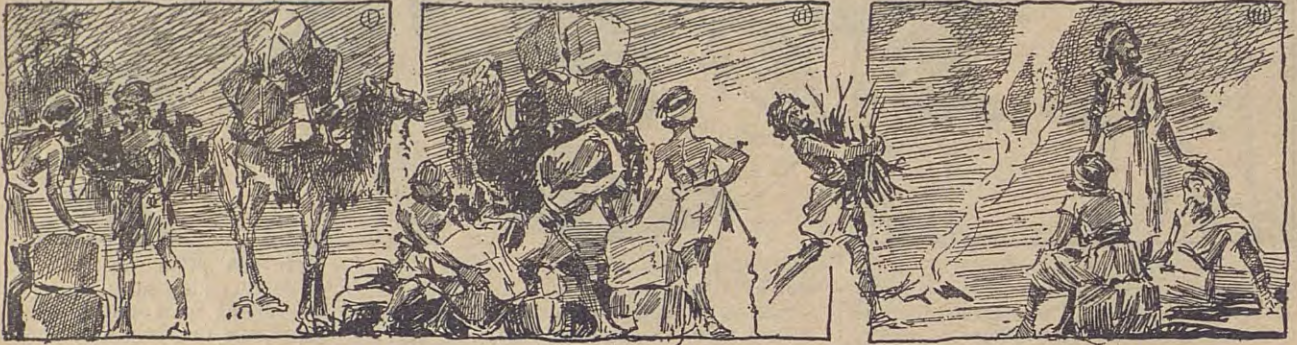
la fràgil carabasseta de seguida se trencava, i en els ventrells de tots dos obrà amb tanta d'eficàcia,

S. Junceda

que el monstre perbecà el nen i ell la pesseta «tornava». Però, ara veieu quin cas! en «calderilla», no en plata!!

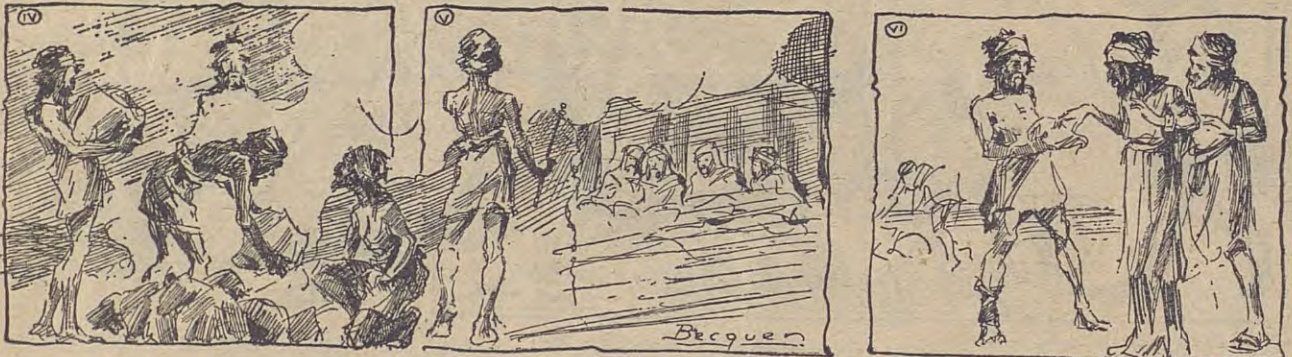
L'origen del vidre

Uns marxants de Fenícia tornaven de l'Àrabia amb els camells carregats d'essències, gomes i resines.

Se'ls féu nit en un desert de sorra vora un oasi on hi havia alguns arbres. Entorn s'oïen bramular les feres...

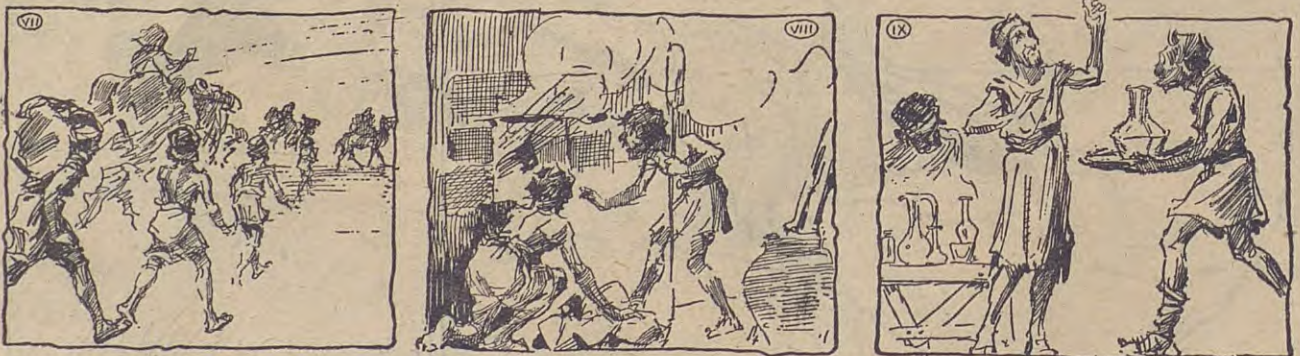
Per tal de tenir-les allunyades del seu campament, tallaren llenya i feren un gran foc.

Perquè el foc no s'escampés, el voltaren amb uns rocs que hi havia per allà que semblaven de calç.

El foc era tan viu que anà fonent la sorra del dessota junt amb aquells rocs que eren de sal de sosa.

I l'endemà sota les cendres trobaren els marxants una massa transparent, brillant i fràgil, de la qual en trencaren trossos.

Era vidre, que s'havia format amb la sosa i la sorra. Meravellats d'aquell descobriment, cuitaren arribar a la seva ciutat...

i fent provatures en un forn lograren produir altra vegada aquella pedra transparent amb la qual aviat

els artistes fenicis en feren bells objectes que s'escamparen per tot el món i avui encara se'n troben en les excavacions antigues.

La màquina meravellosa

MR. Rock Kefort era un milionari de Chicago que havia fet la seva fortuna venent carn de porc en conserva, pernills i botifarres.

Com tot milionari que es respecti, havia començat per vendre diaris, enllustar sabates i dormir als bancs del passeig. Després posà un carretonet de vendre salsitxes calentes amb llonguet. Després posà una botigueta. Després comprà carn de segona mà i es féu les salsitxes ell mateix. Després posà tres botigues. Després posà un petit escorxadore per proveir-les. Després trenta botigues i un gran escorxadore, i finalment arribà a tenir l'escorxadore més gran del món, on els porcs hi eren morts en sèrie i empaquetats que encara respiraven...

Però Mr. Rock Kefort no n'estava content encara dels progressos que havia arribat a introduir en l'art de la porqueteria. Trobava que encara entre

DE COL.LABORACIO

—Al meu país tots els homes són savis, menys un que és *tonto*. ¿Que n'opina vostè d'això?

—Doncs que deuen estar molt bé, ja que ara només hi deu haver els savis.

la matança del porc i la seva conversió en salsitxes passava massa estona i hi intervenien massa mans. I per això es passava les nits en vetlla cercant d'inventar la màquina ultramoderna que estalviés el màxim de mà d'obra i verifiqués, d'acord amb els principis del mínim esforç i la màxima utilitat, la conversió del porc en embotits.

I per fi, després de molt calcular, planejar i experimentar, la desitjada màquina acabà per sortir, sencera i perfecta, del fecund magí de Mister Rock Kefort. Dur els plànols al Registre d'Invençions i a una casa constructora de maquinària perquè els realitzessin, va ésser cosa d'un moment. I algunes setmanes després, la màquina prodigiosa era muntada en una nova nau dels grans escorxadors.

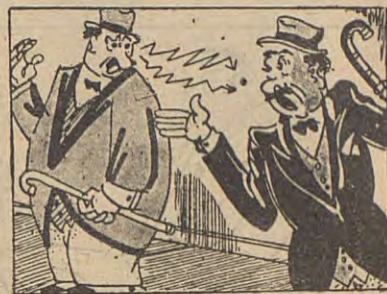
La curiositat que va promoure no tingué fi ni compte. I és que, realment, la màquina s'ho valia. Era una veritable meravella d'inventiva i de precisió mecànica. Al seu davant hi havia una cleda que havia d'estar sempre plena de porcs. Uns ganxos automàtics agafaven els porcs d'un a un per les orelles i els pujaven per una rampa mòbil que els duia cap a la boca

de la màquina. Durant aquest trajecte, uns raigs d'aigua calenta a pressió netejaven perfectament l'animal. En entrar a la màquina, un punyale també automàtic matava el porc; més endintre, una bomba aspirant li treia la sang, mentre unes enormes «Gillette» l'afaitaven. D'aquí en sortien ja dos desviaments que mentre el porc prosseguia la seva marxa màquina endins duïen, l'un la sang a l'aparell de fer botifarres negres, i l'altre els pèls a la maquineta de fer raspalls. El porc passava llavors per les diverses fases d'arrencar-li la cansalada, tallar-li els pernills, buidar-li l'entranya, desossar-lo, fèixer-lo, salar-lo i pebrar-lo, i finalment embotir-lo. Les salsitxes sortien a punt d'entregar, recobertes d'un paper d'estany i embolicades amb paper de seda amb la marca de fàbrica.

Però, per un excés de tiferania del públic, amb una mica més passa una desgràcia terrible. Un individu que s'havia apropiat massa a la cleda dels porcs, fou arreplegat pels ganxos i emmenat cap a la terrible màquina.

Quan hom se n'adonà i pararen els motors, ja havia fet tot el recorregut interior. Però Mr. Rock Kefort no s'espantà per això.

—La meua màquina és la precisió

—Vostè no té educació.

—Sí que en tinc, però és dolenta.

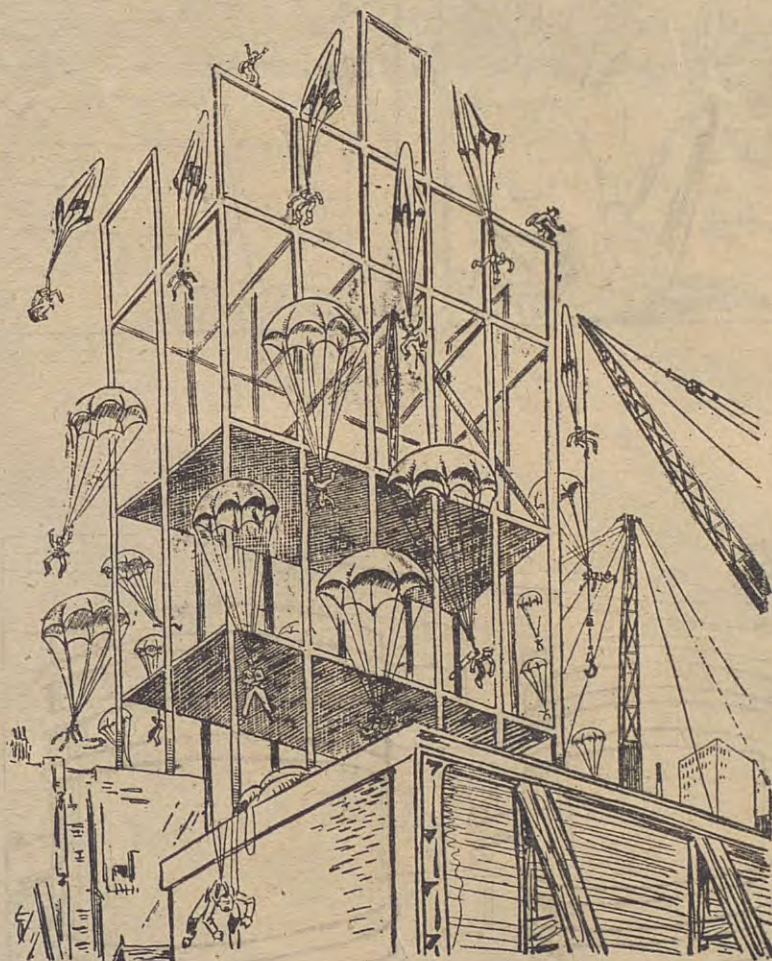
(De *Lé Pèle-Mèle*.)

mateixa. Operació que faci endavant la farà també endarrera.

I amb mà ferma donà contramarcha als motors.

Tothom esperava amb ànsia... Al cap de pocs segons, aparegueren uns peus, després unes cames... i finalment l'imprudent individu, sencer i viu, saltà de la màquina tot esverat.

De la seva perillosa aventura només li'n quedaven, per record, els dits coberts de paper d'estany de les salsitxes!

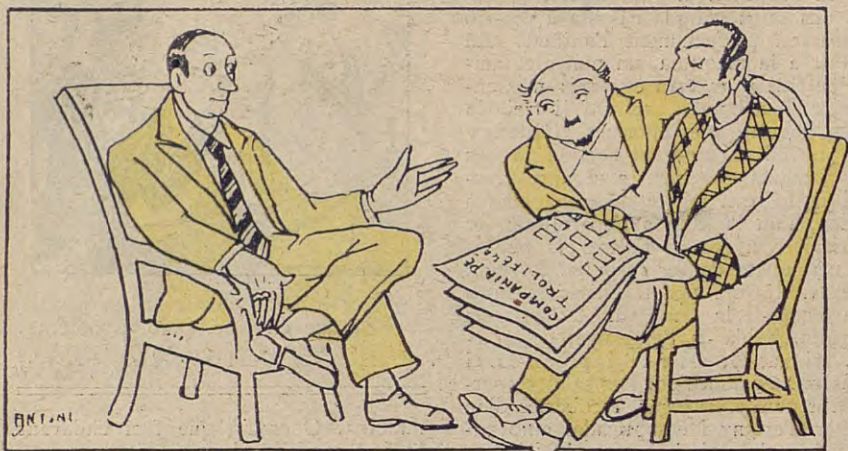

Els paletes del gratacels a l'hora de dinar.

(De *The Passing Show*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

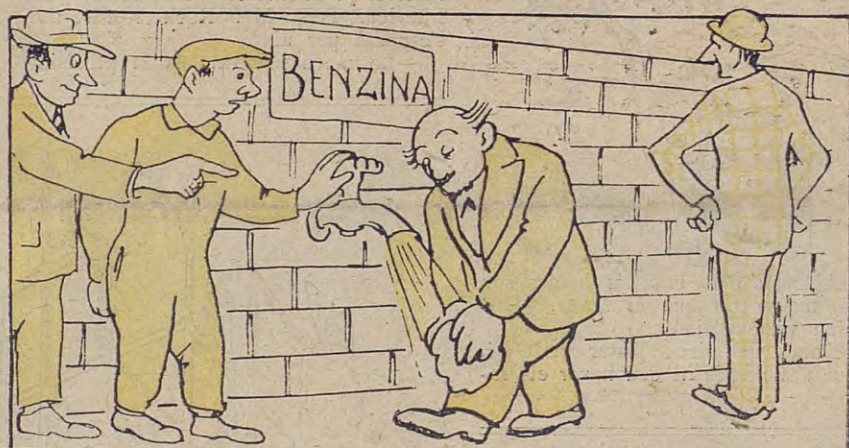
*Nostres herois han sabut
jugir d'un negoci brut.*

Els visita un projectista
que és tan viu que es perd de vista.

—Tenim un pou de petroli
que no hi ha por que s'escoli.

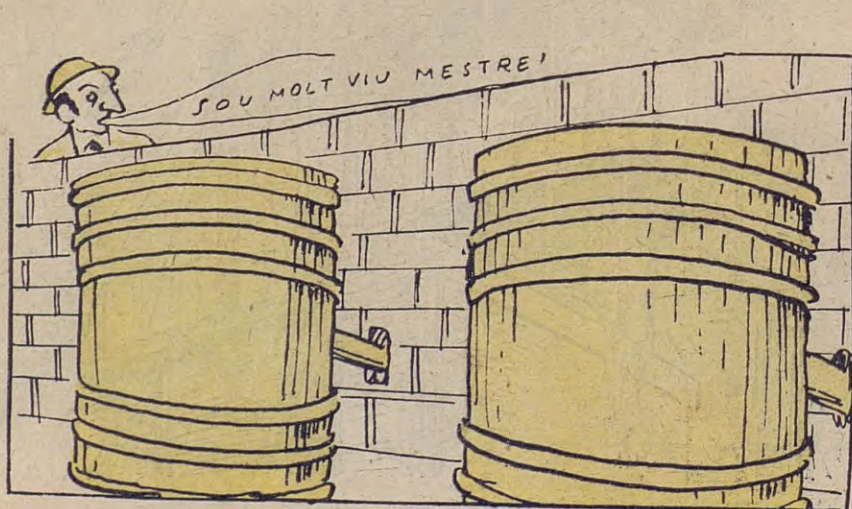
Amb molta curiositat
la instal·lació han visitat.

El raig d'oli és tan furient
que els taca completament.

—Es neci qui s'amoina.
Vinguin al pou de benzina.

Amb benzina els han dutxat
i les taques han marxat.

Baliga, com que és altet,
veu per sobre la paret.

—¿Això són pous de petroli?
¿Que m'heu pres per un panoli?

I es queden aquells bergants
amb les accions a les mans.